

інформації мовою, яку вони віддають перевагу, є спільною роботою, яка залучає уряди, технологічні компанії та громадянське суспільство. Міжнародні угоди та організації, такі як ООН, відіграють ключову роль у захисті мовних прав. Вони встановлюють стандарти та керівні принципи лінгвістичної інклюзивності та підтримують зусилля щодо збереження мовного розмаїття.

Культурне багатство цифрової епохи під загрозою, якщо не буде вжито свідомих дій для захисту мовних прав. Уряди та організації повинні надавати пріоритет політикам та ініціативам, які сприяють мовній інклюзивності, чи то через переклад вмісту, чи через цифрову доступність. Створюючи середовище, де вшановується мовне різноманіття та дотримуються мовні права, ми можемо створити більш інклюзивне інформаційне суспільство.

В інформаційному суспільстві мова залишається наріжним каменем ідентичності та фундаментальним правом людини. Доступ до інформації улюбленою мовою є не лише питанням справедливості, але й засобом збереження культурного розмаїття. Хоча домінування англійської мови в Інтернеті створює проблеми, це також підкреслює важливість лінгвістичної інклюзивності.

Майбутнє інформаційного суспільства залежить від нашої відданості мовним правам. Впроваджуючи технологічні досягнення, підтримуючи освітні ініціативи та підтримуючи міжнародний рівень угоди, ми можемо подолати мовні розриви та зробити цифровий світ більш інклюзивним. Роблячи це, ми можемо забезпечити процвітання мовного розмаїття в епоху цифрових технологій, дозволяючи всім людям повною мірою брати участь в інформаційному суспільстві, незалежно від їхнього мовного походження.

***ЦИГАНОВСЬКА Н.В.**, завідувач кафедри фізичної культури та здоров'я*

Харківська державна академія культури

***ДАНІЛ'ЯН В.О.**, к.філос.н., доцент*

Український державний університет залізничного транспорту

м. Харків, Україна

ПАРКУР: СПОРТ ЧИ МОЛОДІЖНА СУБКУЛЬТУРА?

Останнім часом серед української молоді поширюється таке явище як паркур. Феномен «паркуру» викликає багато дискусій, але головним питанням є наступне: можна його вважати окремим видом спорту чи все ж таки це скоріше прояв однієї з молодіжних субкультур або рухів.

Паркур – це фізична активність, яка полягає у швидкому пересуванні з однієї точки до іншої із одночасним подоланням природних або штучних

перешкод за допомогою власного тіла (чіткої координації рухів, відчуття простору, швидкості та ефективності подолання перешкод тощо).

Паркур виник наприкінці ХХ століття у Франції (м.Ліс). Історія його виникнення пов'язана з іменем Давида Белля та молодіжного об'єднання «Yamakasi», що у перекладі з суахілі означає «сильний чоловік» або «сильний дух». Це була група трейсерів, що включала Давида Беля, Себастьяна Фуке, Жан-Франсуа Кері, Чау Белль та ін., які, по-перше, шукали нові можливості для фізичної активності та самовираження, а, по-друге, ефективні та естетично привабливі способи пересування в міському середовищі. Кожна вулиця, дім, місто в цілому стали для них своєрідною ареною, на якій кожен природний та/або штучний об'єкт можна використовувати для пришвидшення пересування. Для цього трейсери застосовували стрибки, лазіння, кульбити та інші акробатичні елементи. Такий підхід вимагав не тільки фізичної вправності, але й швидкого мислення та технічної майстерності.

Спочатку ця діяльність називалася «l'art du déplacement» – мистецтво пересування, а згодом виник термін «parcours du combattant» - полоса перешкод. З часом паркур став популярним у всьому світі. Започаткований як спосіб переміщення в міському середовищі, паркур став спортом, формою самовираження та філософією, що підкреслює важливість самодисципліни, тренування та взаємодопомоги.

Серед основних особливостей та принципів паркуру можна виокремити такі:

1) максимально ефективно переміщення в містом (тобто з найменшими втратами часу та енергії);

2) використання можливостей оточуючого середовища на користь собі (передбачає застосування різноманітних об'єктів міського ландшафту – будівель, перил, стін, лазів, скель та ін. – для ефективного подолання перешкод);

3) високий рівень технічної майстерності (точність рухів, дотримання правильної техніки при виконанні акробатичних елементів – стрибків, кульбитів, обертів та ін., швидкість прийняття рішень);

4) високий рівень фізичної підготовки (а саме – сили, витривалості, гнучкості, координації рухів);

5) розвиток когнітивних навичок (наприклад, швидкості мислення, концентрації уваги, вміння аналізувати обстановку) та креативності;

6) утворення спільнот, в яких є можливість обміну досвідом, спільних тренувань, емоційної підтримки тощо.

Наразі паркур не є офіційним видом спорту, але активно розвивається як альтернативний вид фізичної активності та самовираження.

В Україні розвиток паркуру розпочався від 2007 р. На сьогодні існує декілька шкіл та / або груп, в яких є можливість навчатися паркуру під керівництвом досвідчених тренерів. У більшості випадків подібні школи створюються в межах роботи організацій або федерацій з екстремальних видів спорту. В нашій країні діє Федерація паркуру України, яка сприяє розвитку цього виду фізичної активності. Федерація організовує змагання, тренування та сприяє популяризації паркуру.

Таким чином, паркур поки що не є офіційно визнаним видом спорту, але має всі шанси ним стати за сприятливих умов, оскільки задля досягнення високих результатів рівень розвитку фізичних спроможностей трейсерів має бути досить високим. Крім того, як і будь-який інший вид спорту вимагає самодисципліни, належної мотивації та регулярних тренувань. Започаткування шкіл та створення Федерації тільки підтверджує цей факт. З іншого боку, виникнення спільнот трейсерів, що мають власну систему цінностей, традицій, певну філософію буття дозволяє стверджувати, що паркур також є феноменом молодіжної субкультури.

ЧАПЛИГІН О.К., д.ф.н., професор

СУК О.Є., ст викладач

ГЛУХОВ А.О., здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

м. Харків, Україна

СОЦІАЛЬНА ТРАНСФОРМАЦІЯ ЯК НАСЛІДОК ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ЗМІН

Зміст глобалізації, її суперечливий характер, наслідки і широкий спектр сприйняття світовим загалом та наукова рефлексія цього феномену – одне з найзагальніших явищ сучасності. Під глобалізацію прийнято розуміти розширення та поглиблення соціальних зв'язків та інститутів таким чином, що, з одного боку, на повсякденну діяльність людей все більше впливають події, які відбуваються в інших частинах земної кулі, а з іншого боку, дії невеликих спільнот можуть мати важливі глобальні наслідки. В умовах глобалізації соціальні відносини та зв'язки набувають всесвітнього характеру. В той же час зростає рівень взаємодії як в межах окремих держав, так і між державами. Концепція глобалізації в сучасних дослідженнях є найбільш популярним інструментом аналізу соціальних процесів. Поняттям «глобалізація» позначають широкий спектр подій та тенденцій: розвиток світових ідеологій, інтенсивна боротьба за встановлення світового устрою; зріст числа і впливу міжнародних